

ΠΗΓΑΣΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

Ἐκδιδόμενη καθ' ἑβδομάδα

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ Δραχ. 8.

|| Διὰ τὰς καταχωρήσεις γίνεται ἰδιαιτέρα συμφωνία

Ἐκδότης καὶ Διευθυντής Π. ΚΟΝΤΟΓΟΥΡΗΣ

|| Πᾶσα διατριβὴ ἐνυπόγραφος γίνεται δεκτὴ

Ἀπολύτως στερούμενοι ἐφέτος τοῦ Ἰε-
ροῦ Κηρύγματος καὶ κατὰ τὰς ἀγίας ἀκόμη
ταύτας ἡμέρας τῆς Μεγάλης ἑβδομάδος, ἐ-
προτιμήσαμεν ἀντὶ πάσης ἄλλης ὕλης νὰ
καταχωρίσωμεν εἰς τὸ σημερινὸν φύλλον μας
ὡς ἡμέραν ὄλως ἀφιερωμένην εἰς τὴν Σταύ-
ρωσιν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν, τὸν ἐξῆς ἐπὶ τῶν
Σωτηρίων Παθῶν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ
Χριστοῦ λόγον, ἐκφωνηθέντα ὑπὸ τοῦ Ἑλλη-
νοδιδασκάλου κ. Σπυρίδωνος Καρίνταβα ἐν
τῷ ἐνταῦθα ἱερῷ Ναῷ τοῦ ἀγίου Ἰωάννου
τοῦ Θεολόγου χθὲς τὸ ἑσπέρας μετὰ τὴν ἱε-
ρὰν ἀκολουθίαν τῶν Ἀγίων Παθῶν.

ΟΛΙΓΑΙ ΛΕΞΕΙΣ

ΕΠΙ ΤΟΥ ΘΝΗΣΚΟΝΤΟΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑΝΟΟΥΝΤΟΣ
ΛΗΣΤΟΥ

Ἀπαγγελθεῖσαι κατὰ τὴν ἑσπέραν τῆς Ἀ-
γίας καὶ Μεγάλης Πέμπτης, ἐν τῇ ἀκολου-
θίᾳ τῶν σωτηριωδεστάτων Παθῶν, ἐν τῷ
παντέπτῳ ναῷ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου,
ὑπὸ τοῦ Ἑλληνοδιδασκάλου

Σ. Ι. ΚΑΡΙΝΤΑΒΑ

«Εἰς δὲ τῶν κριμασθέντων κα-
κῶν ἐβλάσφημι αὐτὸν, λέγων·
» Εἰ σὺ εἶ ὁ Χριστὸς σῶσον σεαυτὸν
» καὶ ἡμᾶς. Ἀνκριθεὶς δὲ ὁ ἄτερος
» ἔπερμα αὐτῷ λέγων· Οὐδὲ φόβη σὺ
» τὸν Θεὸν ὅτι ἐν τῷ αὐτῷ κρίματι
» εἶ; Καὶ ἡμεῖς μὲν δικαίως ἄξιω-
» γάρ ὡς ἐπλάκαμεν ἀπολαμβάνο-

»μεν· οὗτος δὲ οὐδὲν ἀπεκρίθη ἔπα-
»ξε. Καὶ ἔλεγε τῷ Ἰησοῦ, Μήσθη-
» τί μου Κύριε ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βα-
»σιλείᾳ σου. Καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ Ἰη-
»σοῦς. Ἀμὴν λέγω σοι, σήμερον
» μετ' ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῷ παραδείσῳ.»
Λουκ. κγ'. 39—43.

Ταῦτα διηγεῖται ὁ ἱερὸς Λουκᾶς περὶ τοῦ
ἀθλίου ἐκείνου ἀμαρτωλοῦ τοῦ ὁποίου ἡ ψυ-
χὴ ἐσώθη ἐκ τοῦ θανάτου ὀλίγον πρὸ τοῦ θά-
νάτου αὐτοῦ, δι' αὐτῶν δὲ δεικνύει εἰς ἡμᾶς
ὅτι ὁ πολυεύσπλαγγνος Σωτὴρ δύναται σῶ-
σαι πάντας τοὺς εἰς Θεὸν δι' αὐτοῦ ἐπιστρέ-
φοντας, ὅποτε οὗτοι ἐλάχιστα ἤθελον ἐπιδεί-
ξει σημεῖα σταθερᾶς καὶ ἀμεταθέτου μετα-
μελείας.

Ὡς ἐκ τῆς ζωῆς τὴν ὁποίαν ὁ ἄνθρωπος
οὗτος ἐζῆσε καὶ τοῦ εἶδους τοῦ θανάτου εἰς
τὸν ὁποῖον οὗτος κατήντησε, βεβαίως πολὺ
διάφορον ἔπρεπε νὰ περιμένωμεν καὶ τὴν τε-
λευταίαν τοῦ θανάτου αὐτοῦ ὥραν. Αὐτὸς
ἀποθνήσκει διὰ ποινης βραδείας καὶ σκληρᾶς
τὴν ὁποίαν ὁ νόμος ἐπέβαλεν εἰς αὐτὸν, οἱ
ἀρχαῖοι αὐτοῦ συνεταῖροι ἐν τῇ ἀνομίᾳ οὐ-
δὲν δύνανται νὰ πράξωσι τώρα ὑπὲρ αὐτοῦ,
ἐν ᾧ μάλιστα εἰς ἐξ αὐτῶν εἰς τὸν αὐτὸν
μετ' ἐκείνου κατεδικάσθη θάνατον· ὁ δὲ μέ-
γας αὐτοῦ ἐχθρὸς ὁ διάβολος κρατεῖ τόσον
σφιγκτὰ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ εἰς τοὺς ὄνυχάς
του ὥστε ἀδύνατος φαίνεται πᾶσα ἀπ' αὐτοῦ
ἀπόσπασις. Καὶ ὅμως, ὡς τῆς υπερθαυμάστου
καὶ ὄντως ἀειφροῦτος ἐπιπλαγχνίας τοῦ
Θεοῦ! ἡμῶν ψυχὴ αὐτοῦ σώζεται, ἡ δὲ φύ-
σις αὐτοῦ ἐξ ὀλοκλήρου μεταβάλλεται, πρὶν
οὗτος ἀποθάνῃ. Τὴν μεταβολὴν τῆς φύσεως
αὐτοῦ ταύτην θέλομεν ἐξετάσει κατὰ πρῶ-
τον ὅσον τὸ δυνατόν συντόμως, ὅπως γνωρί-

σωμεν ἀκολούθως καὶ τὴν δύναμιν τῆς ὑποσχέσεως ἐκείνης ἣτις ἐδόθη εἰς αὐτὸν παρὰ τοῦ Σωτῆρος ἀπὸ τοῦ σταυροῦ.

Μία τῶν ἐνδείξεων τῆς μεταβολῆς αὐτοῦ ταύτης ἦτο ὅτι διέρρηξε πᾶσαν σχέσιν μετὰ τοῦ προτέρου αὐτοῦ συνεταίρου εἰς τὴν κακίαν. Ἐν ᾧ οἱ κακοῦργοι ἔχουσι συχνὰ ψευδῆ τινα ὄρον τιμῆς ὅστις συνδέει αὐτοὺς μέχρι τῆς τελευταίας αὐτῶν ὥρας, ὁ θνήσκων οὗτος ἀμωρτωλὸς φανερὰ ἐπιπλήττει τὸν συνεταῖρον αὐτοῦ καὶ λαλεῖ εἰς αὐτὸν περὶ τοῦ Φόβου τοῦ Θεοῦ — «Οὐ φοβῆ σὺ τὸν Θεόν;» — λαλεῖ δηλαδὴ εἰς αὐτὸν περὶ λέξεως τοιαύτης, ὅποιαν οὐδέποτε ἤθελε προφέρει ἂν ἐξηκολούθει διαμένων σκληροτράχηλος ἀμωρτωλός.

Ἐπειτὰ ὁμολογεῖ τὸ ἔγκλημά του! — «Καὶ ἡμεῖς μὲν δικαίως πάσχομεν» — Θεωρεῖ δηλαδὴ ἑαυτὸν ἔνοχον. Δὲν λέγει — ὁ Βαραβθᾶς ἦτο κακοῦργος, αὐτὸς ἦτο κάκιστος, αὐτὸς ἦτο ἄξιος νὰ σταυρωθῇ ἢ ἡμεῖς, αὐτὸς ὤφειλε νὰ θανατωθῇ ἢ ἡμεῖς, αὐτὸς δὲ νὰ συγχωρηθῶμεν! — τὸναντίον μηδεμίαν ποιῶν σύγκρισιν, ἀλλὰ μάλιστα θεωρῶν τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἔνοχου καὶ ὁμολογῶν τὸ ἔγκλημά του, τιμίως τώρα λέγει — «Δικαίως πάσχομεν.

Μετὰ ταῦτα δικαίως καὶ συνάμα τιμᾷ τὸν Χριστὸν, λέγων — «Οὗτος ἅμως οὐδὲν ἄτοπον ἔπραξεν» — Ἐγνώρισεν ὅτι ὁ Χριστὸς ἦτο ἀθῶος, ἐγνώρισεν ὅτι ἀδίκως ἔπασχε καὶ διὰ τοῦτο φανερὰ ὁμολογεῖ τὴν ἀθωότητα αὐτοῦ ἐνώπιον ὄλων τῶν ἐχθρῶν του τῶν Φαρισαίων, ἐνώπιον ὄλων τῶν στρατιωτῶν οἵτινες ἐνέπαιζον καὶ ἐβλασφήμουν αὐτὸν, ἐνώπιον ὄλου τοῦ πλήθους ὅπερ ἴστατο πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ σταυροῦ ἐμπτύαν καὶ μυκτηρίζον αὐτὰν.

Ἀλλὰ πρὸ πάντων ὁμολογεῖ αὐτὸν καὶ ὡς Θεὸν καὶ Δεσπότην του. Δέεται αὐτοῦ καὶ καλεῖ αὐτὸν «Κύριον!» Τρανωτάτη αὕτη ἀπόδειξις ὅτι ἡ ἀντίληψις αὐτοῦ ἐφωτίσθη, ἡ καρδία του μετηλλάχθη καὶ ὄλος ἀνεγεννήθη διὰ τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ, καθότι κατὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον — «Οὐδεὶς δύναται εἰπεῖν Κύριον Ἰησοῦν, εἰμὴ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ.

Ποσάκις τώρα καὶ ἡμεῖς, ποσάκις ἐδεήθημεν καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν ὡς ὁ θνήσκων οὗτος ληστής; ποσάκις ἐδείξαμεν δείγματα μετανοίας τοσοῦτον βαθείας καὶ εὐλικρινοῦς; ποσάκις ἤλθομεν εἰς συναίσθησιν τῶν ἡμετέρων ἀμαρτημάτων ὥστε νὰ κηρύξωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς ὑπευθύνους ἀπέναντι τοῦ

νόμου τοῦ Θεοῦ; Οὗτος δέεται καὶ λέγει «Κύριε!» Ἦτενίσταμεν ἄρα γε καὶ ἡμεῖς πρὸς τὸν Ἰησοῦν μετὰ τῆς αὐτῆς λατρείας καὶ ὁμολογήσαμεν αὐτὸν ὡς Θεὸν καὶ Σωτῆρά μας; Οὗτος δέεται καὶ λέγει «Μνήσθητί μου!» Ἐδεήθημεν καὶ ἡμεῖς κατὰ τὸν αὐτὸν μετ' ἐκείνου τρόπον διὰ νὰ ἀναμνησθῇ καὶ ὁ Ἰησοῦς ἡμῶν; Μνήσθητι, ναί, ἀλλ' οὐχὶ ἀπλῶς τῶν ἀμαρτιῶν καὶ τῶν πλημμελημάτων ἡμῶν — οὐχὶ ὅτι ἀνεβάλομεν τὴν μετανοίαν ἡμῶν εἰς τὴν τελευταίαν τοῦ θανάτου ὥραν — οὐχὶ τῶν κατ' ἀξίαν ἀγωνιῶν ἡμῶν, ἀλλὰ μνήσθητι, πόσον ἡ καρδία μας συνστρίβη διὰ τὴν ἀμαρτίαν, πόσον ἡ θέλησίς μας ἐστερεώθη ὅπως μὴ ἐπαναλάβῃ πλέον αὐτήν, πόσον ἀπεστράφημεν, πόσον ἐβδελύχθημεν αὐτήν. Ἄλλ' ἐνταυτῷ μνήσθητι καὶ τῶν ἰδίων σου παθημάτων — τοῦ ἐξιλειωτικοῦ αἱματός σου — τοῦ κατὰ δωρεὰν ἐλέους σου, καὶ ποιήσον ὥστε «ὅπου ἐπερίσσευσεν ἡ ἀμαρτία νὰ ὑπερπερισεύσῃ ἡ χάρις».

Ὡ πόσον ὑψηλοὺς στοχασμοὺς πρέπει νὰ εἶχεν ὁ θνήσκων οὗτος ἀμωρτωλός, ἐν ᾧ ἐπρόφερε κατὰ τοὺς λόγους — «Ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου» — Διὰ τῆς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος διδασκαλίας κατὰ πολὺ ὑπερέβη οὗτος τώρα καὶ τὸν Πιλάτον, ὅστις ἀμαθῶς ἠρώτησε — «Λοιπὸν Βασιλεὺς εἶ σὺ;» — Καὶ οὐ μόνον ὁ Πιλάτος ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ παρὰ τῷ σταυρῷ αὐτοῦ ἰστάμενοι κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐν τῇ αὐτῇ σχεδὸν εὐρίσκον τὸ ἀγνοῖα — οἱ στρατιῶται ἐχλεύαζον — οἱ Ἀρχιερεῖς ἐβλασφήμουν — οἱ Μαθηταὶ του ἐφρευγον — Καὶ αὐτῆς δέτης Εὐλογημένης Μητρὸς αὐτοῦ τὴν ψυχὴν διεπέρασε βρομφαία καὶ μόλις δυνάμεθα νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι καὶ αὕτη κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην διανοεῖτο περὶ τοῦ υπερτάτου βασιλείου τοῦ Υἱοῦ αὐτῆς. Μόνος ὁ θνήσκων οὗτος ληστής, μόνος αὐτὸς λαλεῖ τώρα περὶ τοῦ βασιλείου τῆς δόξης καὶ θεωρεῖ αὐτὸ πολὺ πλησίον — «Μνήσθητί μου Κύριε ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου» — Ρίπτει ἑαυτὸν εἰς πᾶς ἀγκάλας τοῦ Ἰησοῦ ὡς εἰς τὸν Λυτρωτὴν καὶ Βασιλέα αὐτοῦ.

Ἴδε τώρα καὶ τὴν ἄμεσον ὑπόσχασιν τοῦ Ἰησοῦ πρὸς αὐτὸν — «Σήμερον μετ' ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῷ Παραδείσῳ» — Ὅποια τῶντι λαμπρὰ ὑπόσχεσις ἐδόθη εἰς αὐτὸν ὥστε νὰ δύναται νὰ μελετᾷ αὐτὴν κατὰ τὰς τρεῖς ὥρας τοῦ σκότους οἵτινες παρεκολούθησαν! Καθότι καθ' ὄλην μὲν τὴν γῆν ὑπῆρχε σκότος, ἀλλ' ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ ἦτο φῶς — Αἱ δυνάμεις τοῦ

ἐγκληματος καὶ ἡ φρίκη τοῦ θνήσκοντος εἶναι μηδὲν εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐκείνον τὸν ἔχοντα πίστιν ὅπως ῥίψη ὄλην αὐτοῦ τὴν ψυχὴν ἐπὶ τὸν Σωτῆρα.

Τοσοῦτον δὲ ἐλευθέρῃ, τοσοῦτον πλήρῃ, τοσοῦτον ἄμεσος εἶναι ἡ συγχωροῦσα ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ ὥστε πάραυτα παραδέχεται τὴν σχεδὸν ἀπολεσθεῖσαν αὐτοῦ ψυχὴν, ἐκβάλλει αὐτὴν ὡς ἀνημμένον δαυλὸν ἐκ τοῦ πυρός, συγχωρεῖ ἀπάσας τὰς ἀμαρτίας ὁλοκλήρου τῆς ζωῆς αὐτῆς, καὶ παρέχει αὐτῇ τὴν χάριν νὰ προάγῃ τοὺς καρπούς τοῦ Πνεύματος — καρπούς ἀφθόνως ἱκανοὺς νὰ δεῖξωσιν ὅτι ἐγένετο οὗτος νέος ἄνθρωπος ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

Τώρα δὲ, ὅτε ὁ Σατανᾶς ἐνόμισεν ὅτι μετέφερε τὸν ἄθλιον τοῦτον ληστὴν ἐκ τῆς ἀγχόνης εἰς τὰς βασάνους τῆς κολάσεως, ὁ Ἰησοῦς σώζει αὐτὸν καὶ παρηγοῖα θριαμβεύει κατὰ τοῦ Σατανᾶ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ. Ἄνηρ, ὅστις ἐφαίνετο ὅτι τοσοῦτον ἡμάρτησε ὥστε οὐδεμία αὐτῷ ὑπελείπετο ἐλπίς, σώζεται καὶ ἐνταυτῷ διδάσκεται νὰ προσεύχεται καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ἀγωνίᾳ τοῦ θανάτου αὐτοῦ. Τώρα ὑπάρχει χαρὰ ἐνώπιον τῶν Ἀγγέλων ἐπὶ τὸν ἕνα τοῦτον ἀμωρτωλὸν τὸν μετανοοῦντα. Τώρα αἱ θύραι τοῦ Παραδείσου ἠνεώχθησαν καὶ οὗτος συνοδεύει τὸν ἐνδοξὸν αὐτοῦ νικητὴν ἀπὸ τοῦ σταυροῦ εἰς τὴν δόξαν.

Πάντα δὲ ταῦτα ἐγένοντο, ἀδελφοί μου, ἵνα γνωρίσωμεν ἡμεῖς τί μέγα ὄπλον κατὰ τῆς ἀμαρτίας εἶναι ἡ μετάνοια, διὰ νὰ γνωρίσωμεν τί εἶναι ἡ πίστις — τί εἶναι ἡ ἀναγέννησις — τί εἶναι ἡ προσευχὴ καὶ ὁποῖόν τέλειον Σωτῆρα ἔχομεν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Ἄς ζητῶμεν ὅθεν καὶ ἡμεῖς παρ' αὐτοῦ τὴν χάριν νὰ ἀπαγγέλλωμεν πρὸς αὐτὸν ἐν πίστει τὰς προσευχὰς ταύτας «Μνήσθητί μου Κύριε!» — «Ἰλάσθητί μοι τῷ ἀμωρτωλῷ» — «Σῶσον με Κύριε ὅτι ἀπάλλυμαι» — «Ἐλέησόν με κατὰ τὸ πολὺ ἐλεός σου» — «Ἀνοιξόν μοι τὴν βασιλείαν τῆς δόξης σου» — «Πάρεχέ μοι τόπον, καίτοι ταπεινότατον, μετὰ τῶν ἐκλεκτῶν ἐν τοῖς δεξιῶίς σου».

Μηδεὶς ὅμως ἐνθαρρυνθῆτω ἐκ τοῦ παραδείγματος τοῦ θνήσκοντος τούτου ληστοῦ νὰ ναβάλλῃ τὴν μετάνοιαν αὐτοῦ κατὰ τὴν τελευταίαν τοῦ θανάτου του ὥραν, καθότι ἄς ἔχῃ πάντοτε πρὸς ἀφθαλιμῶν ὅτι, ἐκ τῶν δύο ἐκείνων ληστῶν ὁ εἰς μόνον ἐτάθη ὁ ἕτερος ἀπὸ τῆς ἐλπίδος ἐν τῷ σκότεινῳ καὶ τὸν ἄλλον εἶναι βέβαιον ὅτι ὁ παρῶν καιρὸς εἶναι εὐπρόσδεκτος, διὸ καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος λέγει «Ἴδού νῦν καιρὸς εὐπρόσδεκτός, ἰδοὺ ἡμέρα

σωτηρίας».

Σὺ δὲ, Νυμφίε Χριστέ, ὁ διὰ τῆς χύσεως τοῦ πολυτίμου αἱματός σου ἀνοιξάς ἡμῖν τὸ βασιλεῖον τοῦ οὐρανοῦ καὶ καταστήτας ἡμᾶς κληρονόμους αὐτοῦ. Σῶσον ἡμᾶς τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν καὶ λύτρωσον ἡμᾶς, δεόμεθά σου, ἀπὸ τῶν δυνάμεων τοῦ σκότους αἵτινες ζητοῦσι τὸν ἀφανισμόν ἡμῶν. Τάχυνον, Κύριε, ὅπως ἔλθωμεν πρὸς τὴν Σὴν ἐπίγνωσιν πρὶν ὁ ἥλιος ἡμῶν δύσῃ, καὶ μὴ ἀναμνησθῆς τῶν προτέρων ἡμῶν ἀμαρτιῶν, ἀλλὰ κατάπεμψον ἡμῖν πλοῦσια τὰ εὐμενῆ ἐλέη σου. Βοήθησον ἡμᾶς, ὦ Θεὲ τῆς σωτηρίας ἡμῶν, πρὸς δόξαν τοῦ παναγίου ὀνόματός σου, ὅπως ἐνισχυθῶμεν ἡμεῖς οἱ ἐπὶ γῆς ἔτι ἄντες νὰ δοξάζωμεν Σὲ τὸν μόνον ἡμῶν Σωτῆρα καὶ Εὐεργέτην ἐν λόγῳ καὶ ἔργῳ καὶ μὴ παραβλέψῃς ἡμᾶς ἀπερχομένους ἐκ τῆς γῆς ταύτης ἀλλ' ἐνθυμοῦ καὶ παρηγόρει ἡμᾶς Κύριε. Ἐνίσχυε τὴν πίστιν ἡμῶν καὶ ἀναπτε ἐν ἡμῖν λαμπροτέραν τὴν ἐλπίδα τῆς ἀτελευτήτου παρουσίας σου. Τελειοποίησον ἡμᾶς ὅπως ἀναδειχθῶμεν ἄξιοι Υἱοὶ φωτός καὶ κληρονόμοι τῆς αἰωνίου Βασιλείας σου δι' ἀγάπην ΑΥΤΟΥ, τοῦ ἀγαπήσαντος ἡμᾶς καὶ παραδόντος ἑαυτὸν ὑπὲρ ἡμῶν. «Ἐκ βαθέων ἐκέκραξά σοι, Κύριε, Κύριε, εἰσάκουσον τῆς φωνῆς μου καὶ μὴ ἀπορρίψῃς τὴν δέησίν μου.» Ἀμήν.

Εἰδήσεις

— Τῆ 6 τρεχ. ἡ Βουλὴ ἐπεράτωσε τὰς ἐργασίας αὐτῆς μετὰ τὴν ἐπιψήφισιν τῶν νομοσχεδίων ὑποβληθέντων κατὰ τὰς τελευταίας ἐργασίας αὐτῆς καὶ ἕκαστος τῶν κ. κ. Βουλευτῶν ἀνεχώρησεν εἰς τὰ ἴδια ἀφοῦ ἐπληρώθησαν αὐτῷ ἐκ τοῦ πτωχοτάτου δημοσίου Ταμείου δρ. 600 λόγῳ ἀποζημιώσεως, παρὰ τὸ Σύνταγμα ψηφισθεῖσαι ὑπὲρ αὐτῶν, — ὑπὸ τῶν ἰδίων, — μεθ' ὄλας τὰς διαμαρτυρήσεις ἃς ἐνώπιον τῆς Βουλῆς ἐξέφρασεν ὁ φιλόπατρις ἐκ Βώλου Βουλευτῆς κ. Φιλάρετος ἐναντίον τῆς προτάσεως ταύτης τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ. Τὴν ἐπιψήφισιν τοῦ περὶ τούτου Νομοσχεδίου κατακρίνουσι, καὶ δικαίως, πάντα τὰ τῆς πρωτεύουσος φύλλα, καθόσον, ὡς ἀναγράφουσι, «τὸ Νομοσχέδιον αὐτὸ ἐψηφίσθη ἀμέσως» καίτοι παράνομον, ὡς τὸ ἀποκαλοῦσιν, εἰς δὲ τὸν Κεγτριχὸν Ταμίαν ἐδόθη διαταγὴ νὰ τοὺς

πληρώση άμέσως, μολονότι καθυστεροϋνται εις τούς συνταξιούχους, άγωνιστάς και υπαλλήλους του Κράτους 5 ήδη μηνών μισθοί, και της αποζημιώσεως ταύτης δέν έξηρέθησαν ουδέ οι έν Αθήναις διαμένοντες κ. κ. Βουλευται.

— Έδημοσιεύθη ό Νόμος ΑΤΝΕ' περί συνομολογήσεως δανείου 25 εκατομμυρίων δραχμών έκ του επί αναγκαστικής κυκλοφορίας.

— Τήν παρελθοϋσαν Κυριακήν διεδόθη ένταϋθα ή παραίτησις του επί των Στρατιωτικών Υπουργού κ. Μουρομιχάλη, καθ' ή όμως άκολούθως έμάθομεν ου μόνον δέν παρητήθη ό κ. Μαυρομιχάλης αλλά και άνεχώρησεν εις Λάρισσαν προς επίθεώρησιν του εκείσε Στρατού κλπ.

— Η Αγγλία μέχρι τινος ήναντιούτο έσχατως προς τήν έπίδοσιν τελεσιγράφου τη ήμετέρα Κυβερνήσει όπως άφοπλισθώμεν, ή δέ κ. Γλάδστων άπαντήσας εις έπερώτησιν τινα γενομένην αύτῷ, κατά τās τελευταίας έξ Αθηνών ειδήσεις, είπεν ότι δυσχέρειαί τινες άπηντήθησαν έν τη άνταλλαγή της περί Ελλάδος διπλωματικής άλληλογραφίας.

— Έδημοσιεύθη Β. Δ. καθ' ή σχηματισθήσονται 30 έμπεδοι λόχοι πεζικού.

— Διά Β. Δ. έπεβλήθη ένδεκαήμερος έπιχόλερος καθαρσις εις τās έκ Βενετίας, Αγκώνος, Βαρλέττας, Μορφέτας, Βάρης, Βρινδησιού και Ότραντου προελεύσεις, ένεκεν της έν Ιταλία άναφανείσης χολέρας.

— Αποβιώσας έκηδεύθη έν Αθήναις ό έκ των άγωνιστών του 1821 υποστράτηγος Μιχαήλ Τολμίδης.

— Καθ' εκάστην προσέρχονται εις τόν ήμέτερον Στρατόν έν τοις συνόροις Τουρκοί λειποτάκται. Και οι Άλβανοί δέ φαίνονται μάλλον υπέρ των Έλλήνων διατεθειμένοι ή υπέρ των Τούρκων. Από Αίκατερίνης μέχρι Ιωαννίνων ή δύναμις του Τουρκικού Στρατού υπολογίζεται εις 50,000 λίαν κακώς εύρισκομένων και υπό διαφόρων νοσημάτων μαστιζομένων. Ό δέ Έγιοϋπ Πασάς διερχόμενος μελετά καθ' εκάστην τὰ ήμέτερα παρά τὰ σύνορα αύτου όχυρωματικά έργα.

— Η χολέρα ήρξατο μαστιζούσα τήν Ιταλίαν— Έν Ρώμῃ υπάρχουν περι τὰ 80 κρούσματα έξ αύτης και καθ' εκάστην αναφύονται 6 — 7 νέα. έφθασε δέ μέχρι του Βρινδησιού. Διό τὰ άτμόπλοια «Λούδ» διε-

τάχθησαν, ως πληροφορούμεθα, να μη προσορμώσι πλέον εκείσε.

— Το Αύστροουγγρικό «Λούδ», ως έμάθομεν πρόκειται εις τὸ έξης ν' αλλάξη τὸ διά Λευκάδα και τὸν Άμβρακικόν ταξειδιόν του, κανονίζον εκτενέστερον τὸ δρομολόγιον αύτου.

— Καθ' ή λέγεται λίαν προσεχώς θέλει λάβει χώραν έν τῇ Μαύρῃ θαλάσῃ συνέντευξις μεταξύ του Σουλτάνου και του Αύτοκράτορος της Ρωσσίας επί ρωσικού πλοίου. Πιστεύεται μάλιστα ότι ό Τσάρος μὲν θέλει συνοδεύεται υπό του κ. Γιέρς, ό Σουλτάνος δέ υπό του Σαΐδ Πασσά.

— Ό κ. Γλάδστων άπαντών τῷ κ. Μπάτς έν τῇ Βουλῇ των Κοινοτήτων περί του Έλληνικού ζητήματος είπεν ότι ή δημοσίεϋσις της άλληλογραφίας της Ελλάδος μετά των Δυνάμεων δέν θέλει μεταβάλει τὸ φρόνημα του Κοινοβουλίου.

Έντόπια διάφορα.

Τήν παρελθοϋσαν έβδομάδα επικρατούντος λίαν ψυχρού και βροχερού καιρού, τῇ έντόνῳ διαταγή της Κυβερνήσεως, άνεχώρησεν έντεϋθεν τὸ 2ον Πεζικόν Τάγμα διά Μοναστηράκιον. Μετά έννέα ὡρών δέ κοπιαστικήν ὁδοπορίαν έφθασεν εις τὸν ὅρον του, ένθα αί σκηναί, έν αἷς έμελλον να διαμείνωσιν οι άνδρες, εκυλιούντο έν τῷ βορβόρῳ. Οι άνδρες ήσαν κάθυγροι έκ της πολλῆς βροχῆς και οικονομήθησαν εις τὰ χωρία, χάρις δέ εις τήν καλσύνην και αξιότητα του διοικητού αύτου κ. Μπαϊρακτάρη προελήθη πᾶν δυσάρεστον αποτέλεσμα.

— Τήν παρελθοϋσαν Τρίτην άφίχθησαν έκ Κερκύρας οι αξιότιμοι συμπολίται ήμῶν κ.κ. Νικόλαος Σταματέλος και Γεώργιος Φίλιππας δημοδιδάσκαλος.

— Όσαύτως άφίχθη έξ Άρτης και ό άνθυπασπιστής του πεζικού ήμέτερος συμπολίτης κ. Αποστόλος Κατωπόδης.

— Μετά επίμονον άπαίτησιν του Σεβασμιωτάτου ήμῶν Μητροπολίτου, όπως εκφωνηθῇ λόγος κατάλληλος έν τῷ ναῷ της Μητροπόλεως υπό του κ. Πάνου Κτενά, αφού δέν άνελαβε τήν υποχρέωσιν ταύτην άλλος άρμόδιος, συνήνεσεν ό κ. Κτενάς μόνον εις τήν συνταξιν ταύτου λόγου, τὸν ὁποῖον θέλομεν δημοσιεύσει, ουχι δέ και εις τήν εκφώνησιν αύτου λόγω της νεαρῆς του ηλικίας.